

Even doorbijten, Beryl

(Biting the Bullet)

Komedie in twee bedrijven

door

FRANK VICKERY

vertaling

Han Steemers

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EVEN DOORBIJTEN, BERYL - BITING THE BULLET** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **FRANK VICKERY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **5** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Beryl - 58 jaar. Echtgenote van Ted.

Ted - 55 jaar. Heeft iets onvolwassens. Enigszins kalend. Later een haarstukje.

Dawn - Buurvrouw van middelbare leeftijd. Doodgoed, doodeerlijk. Niet al te slim maar wel zeer alert. Flapt er van alles uit.

Angie - Gescheiden dochter van Beryl en Ted. Jong. Beetje mannengek. Maar wel een lieve meid.

Scott - Achter in de twintig. Flinke, onafhankelijke, verstandige jongeman.

DECOR:

De woonkamer van een halfvrijstaande woning. Een deur links leidt naar de gang (hal) en de voordeur, een deur rechts naar de keuken. In de achterwand zijn openslaande deuren naar een kleine patio en tuin en twee ramen. Gordijnen hangen voor tuindeuren en ramen. Twee banken met kussens, één rechts bijna recht naar het publiek gekeerd, de ander links iets gekeerd. Er tussenin een lage koffietafel waarop een sleutel en een portefeuille. Vooraan rechts is een drankkast en achter links achter de keukendeur, een gewone stoel links van de tuindeuren en een andere stoel in de buurter van. Enkele bijzettafeltjes met schemerlampjes.

TIJD:

April tot begin oktober. In het heden.

EERSTE BEDRIJF

Eerste Scène

Beryl loopt de kamer op en neer. Ze draagt een chique Laura Ashley japon vol franjes die duidelijk heel duur is geweest maar haar helemaal niet staat. Haar jas hangt over de leuning van een stoel. Na een tijdje doet ze de tuindeur open en kijkt naar buiten. Ze wacht met ongeduld op iemand. Ze komt weer binnen en kijkt op haar horloge. Aan de tuindeuren verschijnt opeens Dawn met een make-up tasje.

Dawn: Sorry.

Beryl: Ik dacht dat je nooit zou komen.

Dawn: Ik heb je toch gezegd van wel, niet?

Beryl: Het wordt al laat. Ik dacht dat er iets tussen gekomen was.

Dawn: Ik moest eerst de theekopjes afwassen. Ik had ze kunnen laten staan maar dan zouden ze er nog staan als ik terugkom. Het zou niet bij Dennis opkomen ze voor mij af te wassen. Hij ligt nu languit op de bank en komt niet in beweging tot het tijd is om naar bed te gaan. Eerlijk, hij is te lui om zichzelf uit de weg te gaan. Ik vroeg hem daarnet om te kijken of het regende. "Nee", zei hij, "roep de hond maar binnen en kijk of hij nat is". *(zij legt het tasje op de arMLEuning van de bank)*

Beryl: Geen wonder dat hij zo zwaar wordt.

Dawn *(heeft een stoel gepakt links naast de tuindeur en zet die links voor de bank)*: Dat heb ik hem ook verteld: "Jij wordt een echt vet kalf."

Beryl: "Vet varken", denk ik.

Dawn: Zou me niks verwonderen. Hij eet spek genoeg. Nou, eens kijken. Ga hier maar zitten. Kijken wat we van jou kunnen maken. *(reikt naar de make-up tas)* Ik heb een paar dingetjes van mezelf meegebracht.

Beryl *(gaat op de klaargezette stoel zitten)*: Maar goed ook, want zelf heb ik niks.

Dawn: Wat, zelfs geen lippenstift?

Beryl: Ik draag nooit make-up. Heb ik je toch verteld?

Dawn: Nou, dan zullen we ons best moeten doen met wat we hier hebben, niet? *(ze begint Beryl op te maken)*

Beryl: Maak het niet te gek. Ik wil er niet uitzien als een opgeverfde pop.

Dawn: Vertrouw je me niet?

Beryl: Ik weet gewoon niet waarom ik me door jou heb laten overhalen om dit te doen.

Dawn: Wees nou eerlijk, je vond het best leuk jezelf te laten optutten.

Beryl: Om eerlijk te zijn: ik heb er nou al spijt van dat ik gezegd heb dat ik zou komen.

Dawn: Te laat om terug te krabbelen. En je bent speciaal naar de kapper

geweest en je hebt een mooie nieuwe japon gekocht...

Beryl: Kan hij ermee door? De japon?

Dawn: Hij is prachtig, Ber.

Beryl: Mijn probleem is, dat het al zo lang geleden is dat ik uit geweest ben...

Dawn: Dat het je nou echt moeite kost.

Beryl: Ja.

Dawn: Ik heb hetzelfde tegen Dennis gezegd: "Als jij niet 'ns begint jezelf los te maken van dat meubel daar", zei ik "gaan de mensen nog over je praten".

Beryl (*na korte stilte*): Wat denk je dat ze zullen zeggen?

Dawn: Het was maar een grapje, Beryl.

Beryl: Sorry.

Dawn: Niet jezelf verontschuldigen, Dennis snapte hem ook niet. Dit is wel genoeg, niet? (*Beryl staat op en kijkt in de spiegel in de "vierde muur"*)

Beryl (*blij*): Ik zie er helemaal niet slecht uit, hè?

Dawn: Je ziet er heel leuk uit. Ted kent je niet terug als hij je ziet.

Beryl: Ik hoop van wel.. ik doe het voor hem.

Dawn: Dan zou het best eens kunnen dat we allebei onze tijd zitten te verknoeien, want mannen merken niks meer na een jaar of vijf. Eerlijk gezegd, Dennis al niet meer na vijf maanden. Ik zou nu het huis binnen kunnen lopen in mijn blootje en hij zou nog naar de televisie blijven kijken. Ik kan je dit wel vertellen: je best doen om er leuk uit te zien voor je man is compleet verloren tijd.

Beryl: Maar waarom doe je het dan?

Dawn: Ik doe het niet meer. Ik doe het nu voor mezelf en voor wie het ook maar wil zien.

Beryl: Maar Ted moet het toch wel merken... denk je niet?

Dawn: Ik zou er niet iets om verwedden. Waar zit hij trouwens?

Beryl: Boven.

Dawn: Nou, ik moet ervandoor. Laat me maar eens weten hoe het gegaan is. En vergeet niet... zorg dat je lol hebt.

Beryl: Ik denk dat ik vergeten ben hoe dat moet.

Dawn (*zet stoel terug*): Sla er een paar achterover. Pak er nu een, om je op dreef te helpen.

Beryl (*naar drankkast*): Drink jij er een mee?

Dawn: Nou... moest ik eigenlijk niet doen. Wat heb je zoal?

Beryl: Wat je maar wilt... je kent Ted en zijn drankvoorraad.

Dawn (*gaat op bank zitten*): Een kleine wodka en tonic dan. (*Beryl schenkt in*) Niet te sterk. Dennis heeft een zwakke rug en drank gaat recht naar mijn kruis.

Beryl: Een gekke plek voor een drankje.

Dawn: Drie borrels en ik ga voor iedereen door de knieën.

Beryl: Ik weet niet wat ik nou eens zal nemen.

Dawn: Hetzelfde als ik.

Beryl: Ik houd niet echt van alcohol.

Dawn: Ik ga niet alleen zitten drinken.

Beryl: Nou, een kleintje dan.

Dawn: Het zal je wel ontspannen, en een beetje ontspanning kun je wel gebruiken als je met alle werkmaatjes van Ted uitgaat. Weet je: ik sta er versteld van dat dit de eerste keer is dat je meegaat naar een van hun fuiven. Hoe lang zijn jullie nu getrouwd?

Beryl: Tweeëndertig jaar. *(geeft Dawn haar drankje)* En het is niet de eerste keer.

Dawn: Dank je wel.

Beryl *(is op de bank gaan zitten)*: Ik ben naar eentje toe geweest toen ik nog in de dertig was. Ik vond er niks aan. We kwamen thuis en we hadden een daverende ruzie en we hebben drie weken geen woord tegen elkaar gezegd. Ik heb toen gezworen dat ik nooit meer mee zou gaan.

Dawn: En waarom ben je deze keer van gedachten veranderd?

Beryl: Weet ik niet.

Dawn: Wat zei Ted toen jij zei dat je meeinging?

Beryl: Ik moest maar doen wat ik niet laten kon.

Dawn: Gaf hij je niet het gevoel dat je welkom was?

Beryl: Ik geloof niet dat hij er iets mee bedoelde. Hij gaat zo vaak in zijn eentje naar zijn bijeenkomsten en naar zijn koor en zo dat hij het waarschijnlijk raar zal vinden mij op sleeptouw te hebben.

Dawn: En jij? Hoe zul jij je voelen?

Beryl: Weet ik niet.

Dawn: Tweeëndertig jaar getrouwd en je doet alsof je voor de eerste keer met hem uit gaat.

Beryl: Weet ik... maar het is de eerste keer na een hele lange tijd. *(pauze)*
Stom hè!

Dawn: Nee, helemaal niet.... misschien hebben jullie wel een fantastische avond en wordt hij helemaal opnieuw verliefd op jou.

Beryl: Denk je?

Dawn: Het kan gebeuren! *(Beryl vindt dat een leuke gedachte. Ze drinkt haar glas in één teug leeg)* Goed zo... geef hem van katoen.

Ted *(achter)*: Beryl?

Dawn: Ik smeer hem. *(drinkt haar glas leeg en loopt naar tuindeuren)*

Beryl: Dank je dat je gekomen bent.

Dawn: Voor jou altijd, Ber. *(kijkt haar aan)* Je ziet er fantastisch uit. Laat

me weten of Ted je make-up gezien heeft. *(snel weg door tuindeuren, snel terug en geeft Beryl haar lege glas. Draait zich om om weg te gaan)*

Beryl: Dawn? *(Dawn stopt en draait zich weer om)* Weet je zeker dat ik er leuk uitzie?

Dawn: Ze slaan achterover, Beryl. *(knipoogt. Dawn af. Beryl zet glazen terug in de kast. Ted op van boven, helemaal aangekleed en klaar om uit te gaan. Gooit zijn jas over de bank en loopt naar spiegel)*

Ted: Ik ben klaar. Ik hoop dat jij de taxi niet laat wachten.

Beryl: Nee, ik ben ook klaar.

Ted *(moet zich inhouden)*: Zet je het dan toch door?

Beryl: Wat?

Ted: De feestavond? Vastbesloten door te zetten.

Beryl: Vastbesloten?! Je zegt dat op een toon alsof ik het doe om jou een hak te zetten. *(kijkt hem aan. Hij kijkt haar aan. Pauze)*

Ted: Toch snap ik het niet. Jij hebt de pest aan dit soort feestjes.

Beryl: Heb je liever dat ik niet meega?

Ted: Nee, nee, doe maar wat je wilt.

Beryl: Maar je zou liever hebben dat ik thuisbleef.

Ted: Nou leg je me woorden in de mond.

Beryl: Nee, niet waar. Ik vraag je je mond wijd open te doen.

Ted: Wat??

Beryl: Om te kunnen zien of die er al niet zitten.

Ted *(loopt rond en verzamelt sleutels, portefeuille etc.)*: Hoor 'ns, het maakt mij niets uit of je meegaat of niet, dat weet je. *(trekt jas aan)*

Beryl: Dat is dus wel in orde. *(pauze)* Hoe zie ik er uit?

Ted *(zonder naar haar te kijken)*: Prima.

Beryl: Hoe kun je dat nou zeggen als je met je rug naar me toe staat?

Ted *(draait zich om en kijkt haar aan)*: Wat heb je met je gezicht gedaan?

Beryl: Een klein beetje make-up. Vind je het leuk?

Ted: Het staat je niet.

Beryl *(loopt naar spiegel)*: Zal ik het maar af doen?

Ted: Dat moet jij weten.

Beryl: Mijn japon...

Ted: Wat is daarmee?

Beryl: Hoe vind je hem?

Ted *(kijkt ernaar)*: Te druk.

Beryl: Hij is van Laura Ashley.

Ted *(gaat naar drankkast)*: Je hebt een kast vol kleren. Waarom moet je dan nog een japon van haar lenen? *(hij ziet de lege glazen)* Heb je zitten drinken?

Beryl: Eentje maar.

Ted: Twee gebruikte glazen.

Beryl: Dawn heeft er eentje meegedronken. Hoewel het dichter bij de waarheid zou zijn om te zeggen dat ik er een met Dawn mee heb gedronken.

Ted: Wat moest zij?

Beryl: Ze moest niks. Ik heb haar gevraagd mij een plezier te doen. *(pauze)* Ik wilde dat ze me zou vertellen dat ik er leuk uitzag. Ik wilde dat ze zei: "Dat is een leuke japon, Beryl".

Ted: En heeft ze dat gezegd?

Beryl: Min of meer.

Ted: En toch wilde jij nog een tweede opinie.

Beryl: Ja. Ik vraag me af wat dat betekent? *(zij weet het wel!)* Je had iets aardigs kunnen zeggen over mijn gezicht. Ik denk altijd maar dat jij niet weet hoeveel verdriet je me doet.

Ted *(staat voor de bank rechts)*: Oh, in hemelsnaam, Beryl, laten we daar nou niet wéér over beginnen. We gaan een avondje uit. Verpest het nou niet voordat de taxi hier is.

Beryl *(loopt naar hem toe)*: Wil je iets voor me doen?

Ted: Wat dan?

Beryl: Wil je zeggen dat je echt wilt dat ik vanavond meega?

Ted *(ongeduldig)*: Ik wil echt dat je vanavond meegaat.

Beryl: Wil je dat nou zeggen alsof je het meent? *(pauze. Taxiclaxon klinkt achter)*

Ted: Daar is de taxi. *(Ted af. Beryl staat middenin de kamer, wacht op een antwoord. Na een moment komt Ted terug)*

Taxi staat te wachten. *(pauze)* Kom je nou of niet? *(korte pauze. Dan draait Beryl zich om en neemt haar jas van de bank. Zij loopt langzaam naar Ted maar blijft een meter van hem af stilstaan. Dan gooit ze de jas naar hem toe. Ted draait zich om en gaat af. Beryl blijft staan. Haar schouders beginnen te schokken als ze zich stilletjes laat gaan. Licht gaat langzaam uit)*

Einde Eerste Scène

Tweede Scène

Later diezelfde avond. Het licht van een tafellamp gaat aan. Beryl's jas is opgeraapt en netjes over de leuning van een stoel gehangen. Beryl zit op de bank, nog met haar Laura Ashley japon aan. Het is na middernacht. Achter is iemand te horen. Ted komt thuis van de feestavond. Hij heeft wat gedronken maar hij is verre van dronken. Hij komt binnen en draait het grote licht aan. Hij is verbaasd als hij Beryl ziet die op hem zit te wachten.

Ted: Ik dacht dat jij wel in bed zou liggen.

Beryl: Dat hoopte je, bedoel je.

Ted (*kijkt op horloge*): Het is half één. Waarom ben je nog op?

Beryl: Jij hebt je geamuseerd.

Ted: Ja.

Beryl: Dat was geen vraag.

Ted: Het was een leuke avond... Je had mee moeten gaan.

Beryl: Ben ook meegegaan.

Ted (*na korte stilte*): Wat?

Beryl: Toen jij weg was ben ik flink geweest en heb tegen mezelf gezegd dat ik stom was. "Wat geeft het nou dat hij zoiets niet tegen je kan zeggen", zei ik. "Hij heeft nog nooit zoiets gezegd, waarom is het zo belangrijk dat hij het nu wel zegt?" (*stilte*) Ik heb een taxi gebeld en ben je achterna gegaan.

Ted: Je bent niet aan het diner geweest. Dan had iemand je wel gezien... dan had ik je wel gezien. (*begint zijn jasje uit te trekken en zijn das los te maken*)

Beryl: Jij hebt mij niet gezien, maar ik jou wel. Als je eens wist hoe moeilijk ik het vond alleen daar naar toe te gaan. Het was er erg lawaaierig en er waren veel te veel gekleurde lichtjes... het leek wel of iedereen aan het walsen was of de foxtrot danste. Ik had niet een soort disco verwacht. (*stilte*) Ik wilde net iemand vragen of ze wisten waar jij zat, toen ik je op de dansvloer zag. Ik had er geen idee van dat jij zo kon dansen... ik dacht altijd dat jij niet van dansen hield.

Ted: Het was maar voor de gein. Ik zou het nooit gedaan hebben als ik niet eerst een paar borrels had gehad. (*gaat op de arMLEuning van de bank rechts zitten*)

Beryl: Ik zou willen dat je jezelf had kunnen zien... het leek wel alsof je een show weggaf.

Ted: Dat noemen ze plezier maken. Het is zo lang geleden dat jij dat gedaan hebt dat je vergeten bent hoe dat gaat.

Beryl: Het was zo boeiend. Ik kon mijn ogen niet van je afhouden. Ik

besepte ineens dat ik getrouwd was met de oudste swinger van de stad.

Ted: Er is niks mis met plezier maken.

Beryl: Je zweette en je hijgde zó, dat ik bang was dat je een hartaanval zou krijgen.

Ted (*staat op*): Gezonde beweging, zo zie ik het. Hoe lang heb je daar staan kijken?

Beryl: Lang genoeg. Het duurde een paar minuten voordat ik in de gaten kreeg wat er aan de hand was.

Ted: Wat bedoel je?

Beryl: Eerst had ik het niet in de gaten... toen was het alsof ik een klap voor mijn kop kreeg. Iedereen op de dansvloer wisselde telkens van partner, iedereen behalve jij dan.

Ted: Als je me iets wilt vertellen, heb ik het liefst dat je ermee voor de dag komt. (*schenkt zichzelf wat in*)

Beryl: Echt waar? (*denkt daarover na*) Ja, dat geloof ik wel. Maar dat doe ik niet... dan zou ik het voor jou erg gemakkelijk maken en dat doe ik niet... maar ik zou wel willen weten wie ze is.

Ted: Wie?

Beryl: Die vrouw waar je bijna de hele avond mee danste.

Ted (*tussen de banken door naar voren*): Het is niet wat je denkt.

Beryl: Vertel op.

Ted: Suzanne. Ze heet Suzanne. Ze werkt op de boekhouding. Ze is een beetje een type, anders niks. (*gaat op de bank zitten*)

Beryl: Net als jij, bedoel je.

Ted: Als ik?

Beryl: Iedere keer als jij iets in haar oor fluisterde, lachte ze hysterisch en vice versa... Ik kan me niet herinneren dat je mij ooit zo aan het lachen hebt gemaakt. Is er iets dat je mij wilt vertellen, Ted?

Ted: Ze is een getrouwde vrouw.

Beryl: En waar was haar man? (*hij antwoordt niet*) Was hij er vanavond?

Ted: Hij werkt buitengaats. Op het booreiland. Komt thuis na zestien weken.

Beryl: Hoe lang is dit al aan de gang?

Ted: Er is niks aan de gang.

Beryl: Je zou tenminste net kunnen doen alsof je het meende.

Ted (*wat feller*): Er is niets aan de gang.

Beryl: Dat klinkt beter.

Ted: Dus je gelooft me?

Beryl: Niet echt, nee.

Ted: Of je me nou gelooft of niet, er is niets aan de hand.

Beryl: Ontdek ik daar niet een verborgen toontje van teleurstelling?

Ted (*staat op en loopt naar achter*): Ontken het maar zoveel als je wilt, je legt mij woorden in de mond. (*stilte*) We ontmoetten elkaar in de kantine, ik maakte haar aan het lachen. Ze is half zo oud als ik... wat kan ze nou in mij zien?

Beryl: Dat heb ik mij de hele avond afgevraagd.

Ted: Dus je gelooft me?

Beryl: Ik zou het willen... maar dat maakt het nog niet waar.

Ted: De waarheid is... nee, laat maar zitten.

Beryl: Nee, vertel het me.

Ted (*naar achter vanaf de linkerbank*): Het is al laat. Laten we naar bed gaan.

Beryl (*gaat naar hem toe en houdt hem tegen*): Vertel me wat de waarheid is.

Ted (*na korte stilte*): Ik zag laatst een foto van mezelf. Die was een jaar of dertig geleden genomen op een van die Kerstfeestjes. Ik bekeek hem en voelde me totaal niet anders. Ik voel me nu nog net zo als al die jaren geleden. Van binnen ben ik nog twintig. Van buiten ben ik vijfenvijftig. Dat is de waarheid.

Beryl: Dat overkomt ons allemaal, Ted.

Ted: Ik kan het niet opgeven.

Beryl: Ik hoop maar dat je je niet gaat aanstellen. Vertel me nou niet dat je je pensioen gaat halen op het postkantoor met sportschoenen aan en jeans en een pruik op.

Ted: Wat is er mis met een toupetje?

Beryl: Weet je dat niet?

Ted: Colin Baker van P.R. heeft er een en het heeft hem tien jaar jonger gemaakt.

Beryl: En al de anderen vijf jaar ouder door de lachrimpeltjes.

Ted: Je snapt er niks van.

Beryl: Oh jawel. Ik kan precies zien wat erachter zit. Je bent een ijdeltuit, Ted.

Ted: Niet waar.

Beryl: Ik denk dat het voor ons allebei gemakkelijker zou zijn als je dat altijd geweest was, maar dat is niet zo... het is gekomen met de jaren. Het is allemaal zo ongelooflijk zielig, vind je zelf ook niet? Nee, natuurlijk vind jij dat niet.

Ted (*wil weggaan*): Ik ga naar bed.

Beryl: Zij wil jou niet, dat weet je toch wel? Maar het gaat niet om haar, wel? Ik kan je niet vertellen wat je moet doen, Ted. Ik kan je zelfs geen duwtje in de goede richting geven, want dat zou mijn kant op zijn, en ik ben partijdig.

Ted: Ik wil jou geen verdriet doen.

Beryl: Maar toch denk ik dat je dat wel zult doen.

Ted: Voor mij is hier niks meer.

Beryl: Ik ben hier voor jou.

Ted: Ik denk dat we allebei op de lange duur beter af zijn.

Beryl (*luider*): Waag het niet voor mij te spreken.

Ted: Geef nou maar toe dat er voor jou hier ook niks meer is.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto